

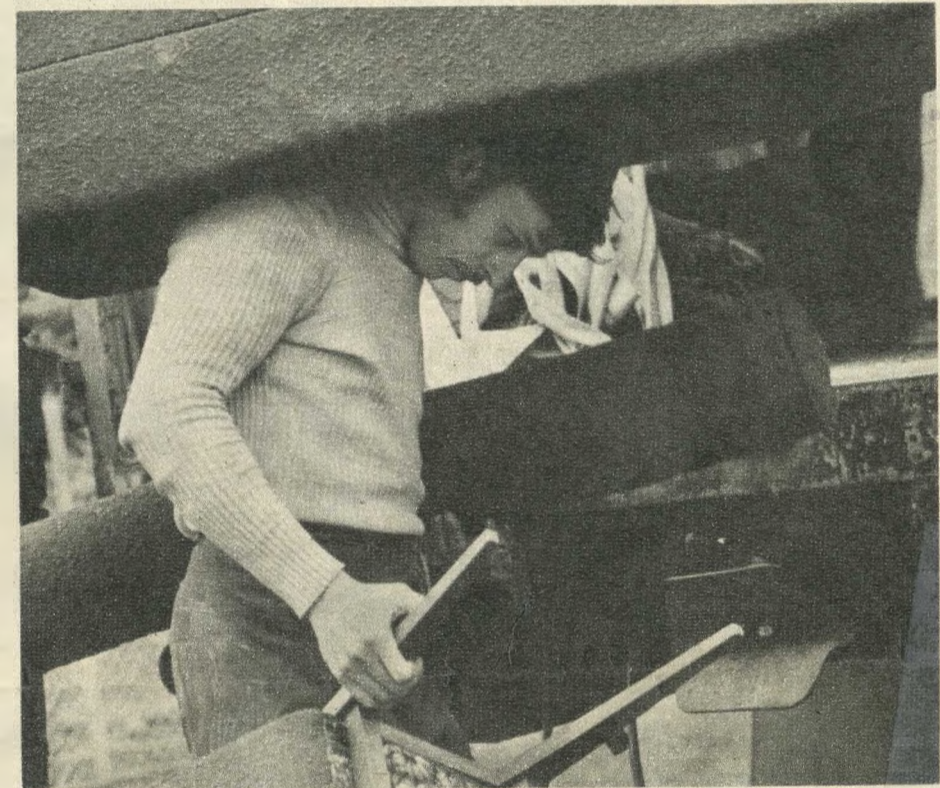
Küzdelem
a lépcsőházban:
a lifteket
továbbra sem
engedik
használni...

FÖSPED
331.7

(Fotó:
Ifj. Soproni Béla)

Hogy
meglegyen
az „egyensúly”

Kőbánya, Újhegyi úti lakótelep:
munka után teljes
a „Március 15. Ifjúsági brigád”

AKIK HÁTUKRA

A tróger, kisfiam, az olyan ember, aki dohányzik, piszok-sokot iszik, egyszerűen egész életét a kocsmában tölti a hasonozó barátai társaságában. Ha nem tanulsz, könnyen elképzelhető: belőled is egy senki tróger lesz.

Korunkbeli apa intelmeit idézzük és hozzátesszük még az idegen kifejezések szótára is úgy tudja, hogy a tróger, a szállítómunkás kifejezés nem takar mást, mint szakképzetlen, munkakerülő embert. Téved, aki így gondolkozik. Bár a muszklit nem helyettesítheti semmi, a szállítómunkások korántsem a századeleji „hórukk-emberek”. Jelentősen megváltozott munkájuk és a zongorát hiába kell még sokáig a lépcsőn „bikából” felvinni, sokat formálódott a módszerük is.

Csak egy valami nem változott: amikor már senki nem boldogul, felemelik a telefont és – jöjjenek már azok a szállítómunkások!

A fejlődést mi sem bizonyítja jobban, hogy ma tucatnyi vállalat specializálta magát szállításra. Közülük is legismertebb a FÖSPED. A vállalat elődje a Szekérfuvarozási és Rakodási Vállalat majdnem egyidős a szakmával, azaz özönvíz előtti. A mai jogutód működését 1950-tól számítják. Persze azóta sokminden kicserélődött: a lőfogatókat nagy teherbírású teherautók váltották fel, az egészségügyi séták helyett az emelőgépek karbantartása lett az egyik fő feladat.

– Tíz év egy vállalat életében nem nagy idő – mondja dr. Boros Gábor forgalmi igazgató. – Mégis annak tűnik, ha azt mondom, hogy az utolsó lovat csak egy évtizede vezettük ki Budapest területéről. Azóta 1400 gépkocsival dolgozunk. Alapításunk óta négyféle főprofilal foglalkozunk: a költözködéssel, a házhozszállítással, a gépszállítással és a kereskedelmi áruszállítással.

VESZIK A ZONGORÁT

Olyan szerkezetet
még nem találtak ki,
amelyik a zongorát, szekrényt,
felviszi a tizedikre

tással. Sajnos a szállítómunkások jelenleg nincsenek elismerve és megbecsülve: sok éve harcolunk már azért, hogy munkájukat szakmának ismerjék el. Sokszor bepiszkolták már a szállítómunkás-foglalkozást, érdemtelenül. Akik még mindig csak a síttről szabadult „nehéz fiúkat” látják bennük, tévednek: vállalatunk személyi állományának több, mint a fele törzsgárdatag. Közülük nyolcszázán kifejezetten szállítómunkások. Őtöt akár most is megismerhetnek, Gubó Antal és „Március 15. brigádja” ebben a pillanatban indul költöztető-körútjára.

Hatalmas, vontatós gépkocsi tekereg a pesti utcákon, mégpedig úgy, mintha a balatoni autópályán közlekedne. Elöl az „erős fiúk”: Gubó Antal, Kristóf Tibor, Schütt Gyula, Valiczko János és Kursza Zoltán. Valamennyiüket vékony dongájúnak lehetne nevezni, bár egyikkel sem szívesen vivnánk ökölvívó-mérkőzést. Egy-

egy bútor megbillentésénél, „púpra-emelésénél” látszik, hogy nemcsak teát reggeliznek.

– Reggel hétkor kezdünk, – mondja Gubó, a brigádvezető, – az első fuvar után csak úgy kocsin bekapunk valamit. Ez a valami körülbelül negyven-negyvenöt deka szalonna, félkiló kenyér, meg egy-két liter tejezske egész napra elég. Ettől aztán elbírjuk a napi három költöztetést.

– Mással nem doppingolnak?

– Ha a piára gondolnak, tévednek. Naponta tízemeleket mászunk, aki itt iszik gyorsan beadhatja a kulcsot. Az előbb a reggelit említettük: többet csak azért nem eszünk, mert ezt tele hassal nem lehet csinálni. A kocsmá pedig kizárt. Nem mondom, hogy műszak végén nem gurul le néhány korsó, de a legtöbbször még az sem.

– Naponta mennyit emelnek?

– Egy-egy fuvar alkalmával olyan negyven-ötven mázsát – veszi át a szót Schütt Gyula, aki „mellesleg” a szállítási részleg KISZ-titkára is. – De ez nem fejezi ki hűen a munkánkat: ugyanis olyan szerkezetet még nem találtak ki, amelyik felviszi a nyolcadikra a zongorát. Bár a múlt évben a Fővárosi Tanács elnöke engedélyezte a liftek használatát, ez a rendelet elment a ház mesterek füle mellett. Pedig a legtöbbször a lépcsőmáshásban készülnek ki.

– A forgalmi irodán azt mondták, hogy 1980-ig 36 millió forintért 60 önrakodó berendezést vásárolnak...

– Hiába, vannak olyan speciális feladatok, amelyeket csak a kéz tud elvégezni.

– És megoldhatatlanok?

– Nincsenek – csattan fel Gubó Antal. – Az én brigádomat érte az a megtiszteltetés, hogy a Traumatológiai Intézetet költöztethette. Volt ott egy masina, amelyik 50 ezer dollárt ért és csekély húsz mázsát nyomott. Ha megbillen hasznavehetetlenné válik, életek múlhatnak rajta. Nem billent meg!

És az ötesztendő Gubó-féle brigád nemcsak ezt az egy „hőstettet” mondhatja magáénak. Nem beszéltek például arról, hogy közösségükben négyüknek szakmájuk is van, de található egy olyan fiatalember is, aki néhány évvel ezelőtt írni-olvasni sem tudott, ma a brigád unszolására a hatodik osztályt végzi lelkesen és jeles eredménnyel. Aztán azt sem tudtuk meg, hogy a brigád éves terve egymillió forintot felül van és a tagok naponta három ötszobás lakásnak megfelelő bútort, berendezési tárgyat mozgatnak meg.

– Mi az, a mamád félt, hogy sérvet kapsz? – szól Kristóf Tibor, a mai leadó ember, és a kocsit mellett egyensúlyozó Schütt Gyula kezébe nyom még egy teli bőröndöt. A szőke fiú megindul: hátán egy kétajtós szekrény, egyik kezében egy fotel, a másikban a bőrönd és hogy meglegyen az egyensúly a hóna alatt egy díszes lámpa.

Egy idős bácsi, az új lakás tulajdonosa, már bortal jár. Elismerően biccent felé:

– Nem is szállítómunkások. Bűvészek! Ligeti Nagy Tamás